

HỘI THỨ SÁU MƯƠI SỢ OAI THẦN MỘ HOA ĐÀNH KHUẤT PHỤC

Đinh Xuân Thu vẫy tay nói:
- Tiết hiền điệt! Lại đây!

Tiết Mộ Hoa muốn bướng không lại, song tiên sinh lại nghĩ rằng nếu lão muốn giết cũng như trở bàn tay, đành phải tiến đến còn chừng ba bước thì đứng lại.

Đinh Xuân Thu vươn tay trái ra vịn vào Tiết Thần Y tùm tùm cười hỏi:

- Tiết hiền điệt! Hiền điệt tập luyện võ công đã bao lâu?

Tiết Mộ Hoa đáp buông thõng:

- Ba mươi lăm năm.

Đinh Xuân Thu thở dài nói:

- Công trình vất vả ba mươi lăm năm trời không phải là ít! Ta nghe hiền điệt dùng y thuật chữa bệnh cho người để đổi lấy võ công. Bao nhiêu môn phái đem những tuyệt nghệ truyền lại cho hiền điệt nên hiền điệt biết rất nhiều chiêu thức tinh diệu, có đúng thế không?

Tiết Mộ Hoa đáp:

- Những cái vật đó phỏng có chi đáng kể, nhất là đối với con mắt người lại càng không ăn thua gì.

Đinh Xuân Thu lắc đầu nói:

- Không phải thế! Không phải thế! Có điều con người ta phải lấy nội lực làm căn bản, chiêu thức làm ngọn ngành. Nhưng nói thế không phải là chiêu thức kém bề quan trọng. Tỉ như gã đệ tử ta đây...

Lão trò Du Thán Chi nói tiếp:

- Nội lực gã thật là hùng hậu, nếu gã lại biết đủ những chiêu thức như Tiết hiền điệt thì chẳng khác gì hồ thêm cánh tha hồ tung hoành ở đất Trung Nguyên. thành thực mà nói về nội lực tiết hiền điệt hơi kém một chút, cho nên chiêu thức dù tinh diệu đến đâu cũng không bổ túc được. Giả sử nội lực Tiết hiền điệt bị tiêu tan hết không còn được chút nào trong mình thì dù có chiêu thức tuyệt diệu cũng thành phế nhân. Khi đó chẳng những mất hết võ công mà đến trí não cũng bị tổn thương rất nhiều, dù hiền điệt có muốn làm nghề trị bệnh cho người cũng không thể được nữa.

Tiết Mộ Hoa nghe nói toát mồ hôi trán ra. Tiên sinh hiểu rằng mỗi câu nói lão quái đều nhằm mục đích uy hiếp mình.

Tiết Mộ Hoa lại thấy bàn tay lão đặt trên vai mình từ từ phát ra luồng nhiệt khí, nếu mình chỉ phân tâm nghĩ sang chuyện khác, sơ hở một chút không đề phòng mà lão đem "Hóa công đại pháp" để hại mình thì công trình rèn luyện vất vả ba mươi lăm năm trời bị tan ra mây khói.

Đình Xuân Thu lại hỏi:

- Ta nói vậy hiền điệt có tin chẳng?

Bao Bất Đồng đang nằm dưới đất lờn tiếng mắng:

- Người nói thúi lắm ai mà tin được?

Đình Xuân Thu cặp mắt loang loáng vẫn nhìn Tiết Mộ Hoa chòng chọc để chờ tiên sinh trả lời.

Tiết Mộ Hoa nghiêng răng đáp:

- Người đã là kẻ mặt người dạ thú, hạ sát cả sư huynh thì bây giờ người hạ sát bọn anh em ta tám người có chi là đáng kể? Công trình ba mươi lăm năm tu luyện vất vả bị tiêu tan dĩ nhiên đáng tiếc. Nhưng tính mạng còn chẳng giữ được thì kể gì đến công trình vất vả?

Bao Bất Đồng reo lên khen ngợi:

- Mẹ nó! Tiết tiên sinh nói mấy câu này thật đáng mặt con người có khí phách.

Đình Xuân Thu nói:

- Tiết hiền điệt! Ta hãy tạm tha mạng cho hiền điệt và chỉ hỏi hiền điệt tám câu:

Hiền điệt có chữa cho nhà sư béo kia không?

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Câu thứ nhất hiền điệt trả lời không chịu thì ta lập tức hạ sát đại sư huynh của hiền điệt là Khang Quảng Lăng. Câu thứ hai hiền điệt lại trả lời không chữa thì ta giết nhị sư huynh hiền điệt là Phạm Bách Linh. Rồi tuần tự như thế cho đến câu thứ bảy ta giết bát sư đệ hiền điệt là Lý Quỷ Lôi.

Lão tùm tùm cười hỏi tiếp:

- Đến câu thứ tám hiền điệt vẫn không chịu chữa thì đoán thử coi ta sẽ làm gì nào?

Tiết Mộ Hoa nghe lão nói dùng đến cách thảm khốc như vậy thì sắc mặt xám ngắt đáp:

- Bấy giờ ngươi sẽ giết ta chứ có chi quan trọng.

Đinh Xuân Thu cười hề hề nói:

- Ta đâu giết đâu giết hiền điệt một cách vội vàng như vậy. Nếu tới câu thứ tám mà hiền điệt vẫn trả lời không chữa thì ta sẽ hạ sát một người tự xưng là Thông Biện tiên sinh tên gọi Tô Tinh Hà!

Tiết Mộ Hoa gầm lên:

- Đinh lão tặc! Ngươi cả gan dám động đến chân lông của sư phụ ta ư?

Đinh Xuân Thu lạnh lùng đáp:

- Có gì không dám? Trước nay Tinh Tú tiên sinh đã làm việc gì cũng tự ý mình, không biết sợ ai. Lời ta nói bữa nay, sáng mai ta lại quên cũng không sao. Tuy ta đã hứa với Tô Tinh Hà là nếu y ngậm miệng lại không nói gì nữa ta tha chết cho. Nhưng nếu hiền điệt chọc giận ta thì đồ đệ phạm lỗi ta đổ lên đầu sư phụ chứ sao? Ta muốn giết y là ta giết thiên hạ còn ai làm gì nổi ta?

Tiết Mộ Hoa ruột như mớ bòng bong, tiên sinh biết rõ lão sư thúc này bất luận việc gì tàn ác đến đâu cũng làm được. Nếu mình nhất định không chữa cho nhà sư Tam Tĩnh thì sư phụ mình là Thông Biện tiên sinh cũng chết về tay lão. Nhưng tiên sinh lại e rằng, nếu chữa cho nhà sư kia thì biết đâu cái dụng ý của lão còn hiểm độc gấp mười, mình chữa cho nhà sư là giúp cho kẻ ác làm điều tàn bạo.

Tiết Mộ Hoa trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thôi được! Ta đành chịu khuất phục ngươi. Với điều kiện là sau khi ta chữa cho vị hóa thượng đó rồi, ngươi không được làm khó dễ các bạn bè của ta đây cũng như sư phụ, sư huynh và sư đệ ta.

Đinh Xuân Thu cả mừng đáp:

- Được lắm! Ta tha cái mạng kiến ruồi cho họ.

Đặng Bách Xuyên nói:

- Ai cần ngươi tha mạng. Bậc đại trượng phu bữa nay chẳng may trúng phải gian kế của ngươi chết thì đành chết chứ sao? Nhưng ta chắc rằng đời ngươi sẽ gặp kết quả tàn khốc hơn.

Nguyên thanh âm Đặng Bách Xuyên oang oang như tiếng chuông đồng, song lúc này chân khí bị tiêu tan nên tuy lời nói khảng khái mà thanh âm chỉ phều phào không có khí lực như trước.

Bao Bất Đồng nói:

- Mẹ kiếp! Tiết Mộ Hoa đừng mắc vào cạm bẫy của nó. Thằng chó chết này vừa mới biểu lời nói của nó không có gì đáng tin cậy má!

Đình Xuân Thu nói:

- Tiết hiền điệt! Đây ta bắt đầu hỏi câu thứ nhất: Hiền điệt có chịu chữa cho nhà sư béo không?

Lão vừa nói vừa đưa chân phải ra. Đầu bàn chân nhằm huyết thái dương Khang Quảng Lăng tựa hồ như để chờ Tiết Mộ Hoa đáp lại câu không chữa là lão phóng chân đánh chết Khang Quảng Lăng lập tức.

Ai nấy trông ngược đánh thành thịch thì nghe có tiếng la lớn:

- Không chữa!

Người thốt ra hai tiếng không chữa không phải là Tiết Mộ Hoa mà lại là Khang Quảng Lăng.

Đình Xuân Thu cười lạt nói:

- Mi tưởng chỉ nói vậy là ta đá chết ngươi ngay ư? Sự việc không phải dễ dàng thế đâu.

Lão quay lại nhìn Tiết Mộ Hoa hỏi tiếp:

- Phải chăng hiền điệt muốn mượn ta để giết chết đại sư huynh?

Tiết Mộ Hoa thờ dãi nói:

- Thôi ta đành ưng thuận lời ngươi, chữa cho nhà sư kia là xong!

Khang Quảng Lăng liền mắng Tiết Thần Y:

- Tiết ngũ lão! Ngươi thật chẳng ra trò gì cả. Đình lão tặc là đại thù của sư môn ta mà ngươi chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của lão ư? Tiết Mộ Hoa đáp:

- Lão giết bọn sư huynh, sư đệ chúng ta chẳng có chi quan hệ. Nhưng đại ca không nghe thấy lão biểu là xúc phạm sư phụ hay sao? Bọn Khang Quảng Lăng nghĩ đến mối an nguy của sư phụ không dám nói gì nữa.

Bao Bất Đồng lên tiếng:

- Bọn ngươi toàn là...

Gã định mắng: Toàn là đồ hèn nhát. Nhưng đang nói dở câu thì Đặng Bách Xuyên đã đưa tay ra bịt miệng gã lại.

Bao Bất Đồng bình sinh vẫn đem lòng kính nể đại sư huynh nên đành nuốt giận không mắng nữa.

Tiết Mộ Hoa nói:

- Lão họ Đình kia! Ta đã phải chịu khuất theo lời ngươi chữa cho nhà sư béo. Vậy ngươi phải đối đãi với bạn hữu ta cho lịch sự.

Đinh Xuân Thu nói:

- Nhất quyết ta theo lời ngươi.

Thế rồi Tiết Mộ Hoa vào nhà hầm sai gia nhân khiêng những người bị thương ra.

Nhà sư Tam Tĩnh co rúm lại thành đống thịt lù lù tựa hồ quả bóng không lồ. Lão vừa trông thấy Huyền Nạn thì hồn vía lên mây.

Tiết Mộ Hoa không nhiều lời nữa bắt tay vào việc cứu chữa bệnh nhân: nào tiếp xương, nào chữa thương, bận rộn cho đến lúc trời sáng tỏ mới xong việc.

Những người bị thương đều có chỗ riêng biệt: Người nằm giường, kẻ nằm trên cánh cửa nghĩ ngơi điều dưỡng.

Gia nhân nhà họ Tiết làm thức ăn cho mọi người điềm tâm.

Đinh Xuân Thu ăn hai bát miến rồi quay lại cười hỉ hả với Tiết Thần Y:

- Hiền điệt quả là người biết thời vụ không bỏ thuốc độc vào thức ăn.

Tiết Mộ Hoa nói:

- Về cách dùng thuốc độc thì khắp thiên hạ có ai bằng ngươi. Dù ta có muốn vậy nhưng e câu: "Múa rìu qua mắt thợ, đánh trống qua cửa nhà sấm."

Đinh Xuân Thu cười ha hả nói:

- Hiền điệt kêu gia nhân đi thuê cho ta mười cỗ xe lừa về đây.

Tiết Mộ Hoa nói:

- Ngươi dùng mười cỗ xe lừa làm gì?

Đinh Xuân Thu trợn mắt lên nói:

- Việc của ta sao hiền điệt được hỏi?

- Hiền điệt có quen với nhiều người tương thuê mười cỗ xe lừa cũng chẳng khó khăn gì?

Tiết Mộ Hoa không nói sao được, đành kêu người nhà đi thuê xe.

Vào giờ Ngọ, mười cỗ xe lừa lục tục kéo đến.

Đinh Xuân Thu nói:

- Bao nhiêu phu xe giết hết đi!

Tiết Mộ Hoa cả kinh hỏi:

- Sao?

Bỗng thấy bọn đệ tử phái Tinh Tú phóng chưởng ra một loạt. Cả mười tên phu xe ngã chết nằm ngổn ngang dưới đất.

Tiết Mộ Hoa cả giận nói:

- Đinh lão tặc! Bọn phu xe có thù oán gì với ngươi mà ngươi giết họ? Ngươi... ngươi... thật là độc ác!

Đinh Xuân Thu nói:

- Phái Tinh Tú muốn giết mấy mạng người chẳng lẽ còn tính đến chuyện phải quấy, bàn đến lý lẽ nữa hay sao?

Bọn ngươi bấy nhiêu người ai nấy lên xe hết cả đi, không lưu lại một người nào!

Lão lại giục Tiết Thần Y:

- Tiết hiền điệt! Hiền điệt có bao nhiêu sách vở cùng thuốc men và những đồ tùy thân lấy hết đem đi! Ta đốt nhà này bây giờ!

Tiết Thần Y lại càng kinh hãi. Nhưng tiên sinh biết lão này nói chẳng có điều gì tàn ác nào là lão không dám làm, nói lắm cũng chẳng vô ích. Bao nhiêu sách thuốc tiên sinh đã thuộc lòng cả rồi không cần đem đi nữa. Nhưng bao nhiêu thứ cao đơn hoàn tán, tiên sinh đã mất bao nhiêu tâm lực đều là những vật hiếm có đều gói ghém lại. Tiên sinh tức quá không làm sao được chỉ rửa thềm con người độc ác.

Tiết Thần Y thu nhặt hết dược liệu ra rồi thì bọn đệ tử phái Tinh Tú phóng hỏa đốt nhà!

Bọn Huyền Nạn, Khang Quảng Lăng, Đặng Bách Xuyên đều là những tay bản lĩnh không vừa, song người thì bị "Hóa công đại pháp" của Đinh Xuân Thu làm cho biến thành phế nhân, kẻ thì trúng phải chất hàn độc con Băng Tằm trong người Du Thản Chi.

Trong sáu nhà sư phái Thiếu Lâm vào hành chữ Tuệ có hai người là Tuệ Kinh, Tuệ Thu đã vâng lệnh Huyền Nạn đại sư muốn trốn về chùa Thiếu Lâm báo tin. Nhưng có ngờ đâu Đinh Xuân Thu bố trí cực kỳ nghiêm mật, hai nhà sư đã chia nhau hai ngã mà đều bị đối phương túm được bắt trở lại.

Bọn Huyền Nạn phái Thiếu Lâm cả thầy bảy nhà sư, bọn Đặng Bách Xuyên thủ hạ Mộ Dung công tử có năm người, bọn "Hàm Cốc bát Hữ" là sư huynh, sư đệ Khang Quảng Lăng cả thầy tám người. Tất cả cộng được hai mươi người thì chỉ có mình Tiết Mộ Hoa là chưa tổn thương chút nào, còn ngoài ra mười chín người bị trọng thương, không sao tự chủ được. Trong đám này có A Bích trúng độc nặng hơn cả. Đinh Xuân Thu không muốn để nàng chết ngay liền cho nàng uống một

viên thuốc giải khiến cho chất độc trong người nàng giảm bớt đi và lâm vào hoàn cảnh sống dở chết dở.

Cả đoàn hai mươi người thêm vào đó người nhà Tiết Mộ Hoa cũng đến mấy chục người đều bị bọn đệ tử phái Tinh Tú quăng lên mười cỗ xe lừa. Bọn đệ tử này tự đánh xe lấy còn ngoài ra đều cưỡi ngựa áp giải đi.

Bọn Huyền Nạn trong lòng nảy ra không biết bao nhiêu nghi vấn và đều tự hỏi:

- Tên lão tặc này dẫn bọn ta đi đâu?

Nhưng ai cũng hiểu rằng mình có dò hỏi chỉ tổ lão mắng cho nhục nhã chứ quyết lão không trả lời.

Rồi ai nấy đều kết luận:

- Mình đành tạm nhẫn nại chờ đến nơi sẽ biết.

Mọi người lên xe cả rồi, bọn đệ tử phái Tinh Tú liền buông rèm xuống dùng dây thừng buộc chặt rèm lại để những người ngồi trong xe không nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Xe đi lộc cộc suốt ngày đêm, bọn Huyền Nạn, Đặng Bách Xuyên, Khang Quảng Lăng đều là những tay hào kiệt võ lâm hiện thời, nhưng bây giờ võ công mất hết biến thành những tù nhân mặc người bố trí.

Ban đầu mọi người còn theo dõi phương hướng xe đi, hoặc theo dõi ánh mặt trời để tìm hiểu phương vị hầu suy đoán xem bọn họ đưa mình đi đâu. Nhưng mỗi khi trời tối Đinh Xuân Thu liền chỉ huy đoàn xe đi vòng vèo lúc Nam lúc Bắc, thoát Đông thoát Tây. Người trong xe không còn cách nào tìm hiểu được hiện mình ở khu vực nào và đi về phương hướng nào.

Mỗi khi đi qua một thị trấn, phái Tinh Tú lại mua lừa, ngựa để đổi những con nào yếu quá và mệt nhọc.

Mọi người chỉ phỏng đoán được là mình đang đi về phía Đông Nam.

Đoàn xe đi như vậy đã được tám ngày, đến ngày thứ chín, đoàn xe chạy lên đèo núi, đường xá gập ghềnh. Người trong xe bị tung lên hát xuống, xương cốt mỗi nhừ, đau nhức, cực kỳ khó chịu.

Bọn Huyền Nạn chỉ mới một nội lực thì còn khá, còn Bao Bất Đồng, Phong Bá Ác, những người bị chất độc của con Băng Tầm hành hạ thì những lúc này, thật khốn khổ vô cùng, cơ hồ chịu không nổi.

Đến giờ ngo đường lên núi mỗi lúc một dốc thêm. Sau cùng đến một nơi cao quá, đoàn xe không tài nào đi lên được.

Bọn đồ đệ phái Tinh Tú đành gọi bọn Huyền Nạn xuống xe.

Nơi này toàn rừng trúc âm u, phong cảnh rất là u nhã tịch mịch. Bên đường người ta đã chặt những cây trúc lớn, dựng lên một cái trạm này rất tinh xảo bằng những tay thợ tuyệt khéo.

Trương A Tam nhìn thấy cách kiến trúc, trong lòng thán phục vô cùng. Gã nhìn kỹ xung quanh hồi lâu trong lòng nảy ra nhiều mối nghi ngờ.

Mọi người vào quán Lương Đình ngồi ngó ra thì thấy bốn người ở trên đỉnh núi chạy xuống dốc, mọi người nhìn kỹ lại thì hai người đi đầu chính là đệ tử Đình Xuân Thu.

Trước khi đoàn xe dừng lại, chúng đã chạy lên núi hoặc để dò đường hoặc để báo tin. Hai người đi sau là hai thanh niên ăn mặc theo kiểu nông thôn, chạy đến trước mặt Đình Xuân Thu thì lễ rồi cầm phong thư đưa lên.

Đình Xuân Thu mở thư xem rồi cười lạt nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Người chưa chịu thua còn muốn quyết một trận sinh tử thì lý đương nhiên ta phải bồi tiếp.

Chàng thanh niên hán tử hơi biến sắc lấy trong bọc ra một cái pháo ống lệnh, quệt lửa lên đốt.

Đùng một tiếng. Ống lệnh vọt lên không trung.

Những ống pháo lệnh thông thường chỉ nổ đùng một tiếng bắn lên không trung nổ đoàng một tiếng nữa rồi vỡ tan tành. Nhưng pháo ống lệnh này bắn lên không rồi còn nổ lên ba tiếng "đoàng, đoàng, đoàng." Tiếng sau càng nổ lớn hơn.

Trương A Tam nghe tiếng pháo ống lệnh này có vẻ khác thường gã không nghi ngờ gì nữa, nhìn Khang Quảng Lăng khẽ nói:

- Đại ca! Thứ pháo này chính là của bản môn chế ra.

Pháo nổ xong, chẳng mấy chốc, bỗng thấy xuất hiện hơn ba mươi người đều ăn mặc theo kiểu nông thôn từ trên đỉnh núi đi xuống. Những người này đều cầm những binh khí dài.

Khi bọn họ xuống gần tới nơi, mọi người mới nhìn rõ thì những thứ họ cầm tay không phải là binh khí mà những đòn khiêng bằng tre trúc.

Cứ hai cái đòn trúc thì quãng giữa lại buộc dây lưới. người có thể ngồi vào đó được.

Đình Xuân Thu mỉm cười nói:

- Chủ nhân mời quý vị chẳng nên khách khí, xin ngồi vào võng đi!

Bọn Huyền Nạn nhất nhất lên võng ngồi.

Cứ hai Đại Hán thanh niên lại khiêng một người rồi chạy nhanh như bay theo dốc lên núi.

Đinh Xuân Thu tay áo rộng thùng thình bay phát phới đi trước để hướng dẫn. Lão không ra vẻ gì hấp tấp. Nhưng lão vượt dốc núi như cơn gió. Chân lão tựa hồ không chạm đất và chỉ trong khoảng khắc lão đã biến hút vào trong khu rừng trúc ở trước mặt.

Bọn Huyền Nạn, Đặng Bách Xuyên trúng phải hóa công đại pháp mấy bữa nay trong lòng vẫn ân hận tự cho mình làm mất tay yêu tà đến nỗi bị thương, chứ không phải mình kém sức chiến đấu. Đến bây giờ thấy khinh công của lão phi thường như vậy, mới biết rằng bản lãnh lão lại càng khủng khiếp, bất giác khâm phục vô cùng lắm lắm một mình:

- Giả tí lão không dùng yêu thuật mình cũng không địch nổi lão.

Phong Bá Ác dạ thẳng lòng ngay buột miệng khen luôn:

- Khinh công lão yêu này thật là tuyệt diệu, ta bội phục vô cùng!